

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ДЕКАЛОГ ПРАВ НАЦІЇ

ВИСТУП РОМАНА КОВАЛЯ НА СВЯТІ З НАГОДИ 5-Ї РІЧНИЦІ "ПРАВОВОГО СЕКТОРА"

Шановні козаки, дорогі козачки! Сердечно вітаючи вас із першим ювілеєм, хочу оприлюднити "Декалог прав нації" Історичного клубу "Холодний Яр".

Наші вороги, бажаючи розбити українську націю на фрагменти, вже давно створили культ меншин: національних, релігійних, сексуальних та інших. Про права національної більшості ніхто не говорить. А вони є. І завдання нашого покоління реалізувати права національної більшості. Бо це ж так природньо, якщо в Українській державі пануватиме українська мова і пісня, українська віра, український звичай, український спосіб життя, український погляд на нашу історію.

Ми не проти меншин, ми проти їхнього культу, проти того, щоб вони агресивно і безкарно нав'язували більшості свої цінності, бажаючи, щоб більшість перейняла їх. Йдеться про підступне розмивання нашої національної ідентичності.

Хочу, щоб українські націоналісти йшли на президентські й парламентські вибори 2019 р. з "Декалогом прав нації".

Ось наші принципи:
1. Нація має право на самовизначення форми своєї державності, право на свій історичний шлях і національну місію.

2. Нація має право на існування в межах своєї історичної, канонічної території та беззаперечне і винят-

кове право на свою землю і надра. Право нації на землю та її надра переважає приватні та корпоративні права.

3. Нація має право на свою правду, справедливість та історичну істину, має виняткове право визначати своїх героїв і ворогів.

4. Нація має право на культ власної культури, диктатуру національного інтересу, верховенство національних традицій, оборону своїх кордонів, захист своєї честі та гідності.

5. Нація має право на свою мову і віру, право розмовляти з Богом рідною мовою та застосовувати примус до тих, хто заперечує це.

6. Нація має право на вільну працю, високі стандарти життя, право на захист людей чесної праці. Нація гарантує справедливий розподіл національних багатств.

7. Нація має право на владу, відтак на боротьбу проти олігархічної – клептократично-антидержавної – системи інтегрального пограбування країни.

8. Нація має право на націоналізацію всіх сфер життя, націоналізацію еліти й освіти, стратегічних об'єктів і землі, на якій вона виникла, віками жила і творила.

9. Нація має право позбавляти громадянських прав агентів впливу ворожих держав, які шкодять національній безпеці. Права людини не повинні суперечити правам нації,

порушувати їх. Права людини на ворогів нації не поширюються.

10. Вільна нація має право на зброю, на збройний спротив окупанту. Тільки озброєна нація здатна бути творцем майбутнього.

Озброєна нація непереможна, озброєна нація – гарант своїх прав і прав громадян!

Історичний клуб "Холодний Яр" пропонує націоналістам іти на вибори в 2019 р. (чи на війну), взявши на свої прапори "Декалог прав нації" як провідну ідею. Права нації мають стати фундаментом майбутньої Конституції. Слава "Правому сектору"! Слава Україні!

Історичний клуб "Холодний Яр"
Київ, Прорізна, 8, Monteraу Club, 28 листопада 2018 р.

28 листопада 2018 р. під час урочистостей з нагоди 5-ї річниці від створення "Правого сектора" командир ДУК "Правий сектор" Андрій Стемпівський нагородив Романа Ковалю орденом "Солідарність" 2-го ст. – за книжку "Український календар Визвольної боротьби", в якій поруч з героями інших епох, вміщено короткі біографії загиблих на нинішній українсько-російській війні, зокрема і козаків ДУК "Правий сектор".

Полеглим слава!
Світлина Марічки Гузьо

РАДІСНА ЗУСТРІЧ

Світлий Степан Ганжа запросив мене відвідати його скромну оселю на вул. Патріарха Мстислава, щоб побачити його нову роботу – тканий килим із вовни "Не вмирає Душа наша, не вмирає Воля" (пан Степан попросив мене написати з великої літери оті два слова). Робив він килим 14 місяців!

За кілька днів переді мною у Степана Ганжі був Микола Жулинський. Дякую, пане Миколо, що в часи Вашого головування Комітет з Національної премії ім. Тараса Шевченка присудив цю високу премію Степанові Ганжі, та ще й одногосно!

Витягнув сьогодні з фотоапарата ці світлини – і радість увійшла в серце від української краси!

Степанові Ганжі вже пішов 77-й. А він усе іскриться творчими задумами!

Над ліжком видатного митця висить ще один килим, який він створив торік, – "Провістя". Це півець, який попереджає Україну про небезпеку.

Від імені Історичного клубу "Холодний Яр" щиро дякую, дорогий

пане-брате Степане, за Вашу вишукану унікальну працю на славу нашому народові.

Степанові Ганжі трічі – слава, слава, слава!

Роман КОВАЛЬ

"І РАДІЄ ДУША"

Читати "Незбориму націю" спокійно не можна. В душі нуртують і радість, і смуток, і безмежна ненависть до загарбників, облуд, зрадників, рабів усіх панів світу і хижих спритників, які наживаються на смерті, каліцтві відданих борців за

волю України. І радіє душа, що є борці за вимряну, вільну Україну! Друзі, передплачуйте "Незбориму націю"!

Марія НОСОВА
м. Запоріжжя

ЗНАКОВА ПОДІЯ

Ми не так часто приймаємо до Історичного клубу "Холодний Яр", бо хочемо, щоб наше середовище не розмивалося. Тож намагаємося приймати до членства тільки високодо- стойних українців.

На Покрову 2018 р. в Холодному Яру (біля дуба Максима Максима Залізняка) вступив до клубу, збагативши наші лави, редактор газети "Культура і життя" Євген Букет, а в день 100-ліття Листопадового чину, 1 листопада, наше козацьке коло зміцнив вояк УПА, член ОУН з часів Другої світової війни Степан Петраш із м. Калуща, що на славному Прикарпатті.

Відтак видав наказ по Історичному клубу "Холодний Яр": Степанові Петрашу жити і пробувати довго-предовго!

Слава Українській повстанській армії та її воякам – нашим найдорожчим учителям!

Роман КОВАЛЬ

Пам'яті Олеси Баклавої і хлопців, які загинули в цей самий день

ОЛЕСІ БУЛО ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

П'ятий рік війни. П'ятий! Гинуть юні сини в цій війні. Клятий...
За одну добу Став червоним жовтень. Відлетіло четверо До небесних сотень. Кожен постріл влуча Мені в серце. Зовсім юне дівча. Дев'ятнадцять...
В герці. Тебе вбила війна Не-на-жер-ли-ва. Ти ще ж зовсім мала. Була... Серденько! Як берізка, струнка. Були сутінки... Застогнала земля. Шахта "Бутівка". ...Тебе в білій труні Несуть побратими. Та неже цій війні Так потрібні... красиві?

Віра БОЛГАРСЬКА
Київ, 14 жовтня 2018 р.

Цитата дня

Історія – це наука для нащадків.

Дана ВІНОГРАДОВА

250-ЛІТТЯ ВЕЛИКОГО КОЗАЦЬКОГО ПОВСТАННЯ

Польська, російсько-радянська та єврейська історіографія створили складний клубок напівправди і відвертої неправди про наше минуле. Українська ж історіографія, яка тільки стає на ноги, піддається потужному впливу недоброзичливих чужинців, які намагаються звести на манівці наших науковців, змусити їх (зокрема через гранти) приєднатися до їхніх антинаукових концепцій висвітлення трагічних для них фрагментів української історії.

Ми ж писатимемо власну історію самі, не покликаючись на творчість чужих "науковців", що намагаються виправдати панування своїх націй на нашій землі та коїти злочини проти автохтонного українського населення, яке прагнуло жити своєю правдою, своїм законом, своїм звичаєм. Ми відтворимо рідну історію, не використовуючи пропагандистську термінологію західців на нашій землі.

Не "бунтарями", "свавільниками" чи "різунами" були українці, які впродовж кількох століть зі зброєю

в руках боролися за власну державність. Вони були лицарями, героями, звичайцями.

Українська козацька держава Військо Запорозьке стала повноправним суб'єктом міжнародних відносин завдяки діяльності гетьмана Богдана Хмельницького. Впродовж багатьох наступних років вона у вогні повстань проти окупаційних польської й московської влад намагалася захистити свою державну незалежність.

250 років тому розпочалася Коліївщина – останнє велике повстання, провід якого намагався силою зброї відновити споконвічні козацькі звичаї, проголошений Богданом Хмельницьким і закріплені в першій європейській конституції Пилипом Орликом.

Повстанці називалися запорожцями, вважаючи себе громадянами Війська Запорозького, зокрема й покочані селяни. У великому Національно-визвольному повстанні 1768 року брала участь і покочана руська (українська) православна шляхта. Тому й радянське визначення "се-

лянське повстання", на мою думку, неправильне.

Запорожці билися передусім за волю проти ляхів, а не проти шляхти як такої, бо в рядах Війська Запорозького було багато православної шляхти, бо й Богдан Хмельницький та Данило Нечай були шляхтичами. Тому й Національно-визвольну боротьбу нашого народу за свободу та відновлення Української козацької держави хибно називати антишляхетською. Всі стани нашого народу билися тоді проти лядської неволі.

Війна завжди жорстока, а відповідальність за її наслідки лежить, безумовно, на окупантах. Щодо євреїв, то вони стали на бік поляків і тому були супротивником. "А на війні як на війні!"

Вислів "уманська різанина", на мою думку, тенденційний, бо жертв події було небагато, до того ж були жертви з обох боків. Умань залишилася єврейським містечком. Аж тепер, слава Богу, стала містом українським.

Станіслав НЕЧАЙ

“ПІДРУЧНИК УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКИХ СТОСУНКІВ”

Видатні митці та політики взяли участь у презентації книжки Романа Ковалю “Здолати Росію” 29 листопада 2018 р. у Борисполі: кобзар Тарас Компаніченко, скульптор Михайло Горловий, поети Олекса Різників, Валерій Мартишко, Василь Ковтун, заступник голови ВО “Свобода” Руслан Кошулинський, народний депутат України 7-го скликання Ігор Сабій...

“У 1919 р. отаман Іван Семесенко сказав, що Симон Петлюра і ворогів хоче здолати, й не пошкодити їхньому здоров’ю, – почав виступ автор. – І демократи українські на початку 1990-х хотіли розвалити Росію, не нашкодивши їй. Вони думали, що Росія відпустить їх зі своєї імперії зла. Тому й боролися не проти Росії, а проти тих, хто попереджав, що Росія ніколи нас без війни не відпустить, що треба готуватися, щоб силою відстояти своє право на самостійне життя. Тепер ця істина стала зрозуміла мільйонам... Можна сказати, що це підручник українсько-російських стосунків”.

“Це книга-лоцман, книга-орієнтир для сучасної молоді, – таку думку висловив учасник українсько-російської війни у 2015 – 2016 рр. Руслан Кошулинський. – Особливо читача зацікавить політичне закладання початку 1990-х”.

“Здолати Росію” – ця ідея повинна об’єднати весь український народ, – сказав секретар Бориспільської міської ради Ярослав Годунок. – Ця книга нам потрібна, ми обов’язково закупимо її для шкіл, бібліотек міста, на подарунки делегаціям і військовим”.

Марко Мельник – один з тих, хто наважився стати на прохання непереможного Росією як доброволець батальйону “Азов” у 2014 році. Тепер, як видавець презентованої книги, він зізнався, що з інтересом пізнавав невідомі йому сторінки сучасної історії України та її національних діячів. “Наші славні попередники, про яких можна дізнати-

ся з цієї великої книги, – сказав Марко Мельник, – вчать відрізняти друзів від тих, хто під них мімікрує, вчать ненавидіти компроміси з ворогом та єднатись довкола української національної ідеї. Саме її сьогодні бракує. А як без неї перетворити Україну на національний бастион?!”

“1990 року Зеновій Красівський у листі бажав Романові Ковалю відваги жити чесно і поступати праведно, – нагадав Валерій Мартишко. – Побажання збулося: вже понад 25 літ Роман Коваль має відвагу жити чесно і чинити праведно”.

Під час презентації сталася зворушлива подія – нагородження поета-борця Олекси Різника Літературною премією ім. Юрія Горліса-Горського.

“Тюремні сонети Олекси Різника – це боротьба українського бранця-філософа за свободу духу, це добірна українська мова, вишуканість ритмо-стилю, – ствердив Роман Коваль. – Це вершок української поезії!”

Валерій Мартишко урочисто зачитав рішення: “Диплом №7 Лауреата Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського Історичного клубу “Холодний Яр” присуджено Олексі Сергійовичу Різнику за участь у визвольній боротьбі, за слово свободи, коване в неволі, за популяризацію української визвольної ідеї, за створення поетичної збірки “Двострунне грало” та поеми “Промінь з Одеси”, за вагомий особистий внесок у відродження історичної пам’яті та духовності, утвердження національних цінностей у житті українського народу”.

Диплом лауреата урочисто вручив заступник голови Верховної Ради України 7-го скликання Руслан Кошулинський, а голова Київської ОО ВО “Свобода” Ігор Сабій, враховуючи фінансові труднощі історичного клубу, від імені своєї організації передав лауреатові 5000 грн. – грошовий вираз літературної премії. Роз-

кішні троянди подарувала поетові заступник бориспільського міського голови Людмила Пасенко, а секретар Бориспільської міської ради Ярослав Годунок пообіцяв надати Олексі Різнику 25000 грн. для видання нової книжки.

У той вечір у затишній залі Бориспільської міської ради звучали чудові українські вірші в авторському виконанні Олекси Різника, Валерія Мартишка, Михайла Горлового та Василя Ковтуна. Мешканці Борисполя відчували щемну радість від пісень Тараса Компаніченка, які проникали до найпотаємніших куточків нашого ества. Одну з пісень Тарас Компаніченко присвятив добровольцям “Правого сектору”, “Айдару”, “Азову”, “Карпатської Січі” та воякам ЗСУ, зокрема козакам 72-ї бригади ім. Чорних запорожців, 93-ї бригади ім. Холодного Яру та артилеристам 44-ї бригади.

Молодий бандурист із Борисполя Юрій Слюсар виконав повстанську пісню “Рости, рости, черемшино!”, а бориспільський хор “Червона калина” заспівав прекрасні пісні Валерія Мартишка “Заплітала в косу” і “Козацька доля”.

Завершуючи презентацію, Роман Коваль сказав: “Русофобська» програма дій, сформульована 25 років тому і викладена в цій книжці, вже озвучена Президентом України. Він активно проповідує її тези з найвищих світових трибун. Сподіваюся, що Президент підніметься ще на один щабель, змінивши своє ставлення до російської культури загалом. Ми не повинні забувати, що Україну спочатку завоювали російські класики, а вже потім прийшли криленки, мурайови і ЧК. Я вже не перший рік пропагую ідею тотального ігнорування російської літератури – і т. зв. високої, і низької. Навіть у перекладах! Адже, читаючи Льва Толстого, ми в цей час відкладаємо вбік твори Лесі Українки. Читаючи Лермонтова, ми в цю мить відмовляємо собі в щасті пізнати творчість Олени Теліги. Гортаючи томичі імперського поета Пушкіна, ми залишаємо на потім геніального поета-бранця Василя Стуса. Цей ряд безкінечний, адже за чверть століття існування нашої держави відкрилися океанічні глибини української культури, невідомі нам. Життя не вистачить пізнати їх. Отож пізнаваймо рідне і дороге! Життєвого часу так мало! Ніякого компромісу з російською культурою! Особливо в час російської інтервенції та окупації наших земель!”

Щира подяка Бориспільській міській раді за надану залу, за сприяння – КОО ВО “Свобода” і членам Історичного клубу “Холодний Яр” Валерію Мартишку, Оксані Герасим’юк, Ігореві Гаврищину та Любі Криворот! Сердечні вітання Олексі Різнику, який на всіх справах надзвичайно вразення! Довгих творчих літ, Батьку!

Історичний клуб “Холодний Яр”

Світлина Юрка Слюсара

СЛУЖИТИ УКРАЇНІ – РАДІСНИЙ ПРИВІЛЕЙ?

У Києві в бібліотеці Рerіха 13 листопада 2018 р. відбулася зустріч Романа Ковалю з ліцеїстами лицею НТУУ “КПІ”, під час якої він представив свою книгу “Здолати Росію”.

“Чому ми не знаємо найкращих представників нашого народу? – запитав автор. – Тому що подвиг їхній не пропагувався на державному рівні. Не пропагувався в СРСР, бо вони були ворогами СРСР. Але чому тепер, у часи Самостійної України, ми нічого про них не чуємо, чому їх не славлять із високих державних трибун? Тому що при владі ті, для яких національні цінності українського народу є нічим. Інформаційний простір формують насамперед ЗМІ олігархів, людей переважно неукраїнського походження. Для них завжди було ближче їхнє, чуже для нас”.

Виявилось, що ліцеїсти не знають, хто такий Зеновій Красівський, Валентин Мороз, Анатолій Лупиніс, Іван Кандиба, Василь Барладяну – творці українських національних цінностей та їхні оборонці, які багато років за свою любов до України каралися в російських тюрмах і таборах. І не відчують жодного дискомфорту, що вони нічого не знають про боротьбу цих героїчних особистостей за Українську державу. Ця проблема схвилювала тільки промовця, вчительку Лілію Старикову та старших людей, які також прийшли на зустріч.

Дехто з молоді не погодився з визначенням “російські тюрми” та з тим, що промовець назвав СРСР Росією, хоч російські інтелектуали давно не приховують, що СРСР – це одна з форм існування російської державності.

“Ви йдете в життя, не маючи національних орієнтирів, – продовжував Роман Коваль. – Зате з досвідом розгиздувань у морально-етичному плані. Які проповідують, що можна укласти законний шлюб між чоловіками, що повноцінну сім’ю можуть створити лесбійки. А тих, хто виступає за традиційні сімейні цінності, називають нациками”.

вають нациками”. Ця проблема не зачепила молоді, її не обурило, що в Україні агресивно пропагують нетрадиційні сімейні цінності.

Наприкінці зустрічі виступила переселенка з Донбасу, вчителька математики Віра Болгарська. Вона, донедавна російськомовна, перейшла на українську і почала писати українські вірші. Її палкий виступ, щирі думки про Росію, яка зруйнувала життя мільйонів людей на Донбасі, слухачі сприйняли з розумінням.

Віра Болгарська прочитала один із своїх віршів про Україну. Молодь вітала його бурхливими оплесками. Завдяки цьому живому прикладові зрусифікованої українки, що всіх серцем тягнеться до України та інших заликає, молоді, здається, зрозуміла, що гасло Хвильового “Геть від Росії!”, яке зараз пропагує Президент України, істинне.

Мусимо самі творити своє життя у своїй самотності!

“Ставайте самостійними, незалежними громадянами зі своєю – українською – точкою зору, відстоюйте своє, – сказав наприкінці Роман Коваль. – Ваша мама краща від інших мам не тому, що в неї нова зачіска чи гарні чобітки, а тому, що вона ваша! Так і з Україною.

Служити їй – це привілей і велика щастя”.

Ростислав ЛИТВИН

ПАМ’ЯТАЮТЬ І ШАНУЮТЬ

16 листопада 2018 р. у Звенигородському районному краєзнавчому музеї ім. Тараса Шевченка проведено вечір пам’яті письменника і художника Михайла Іванченка, який усе своє життя присвятив дослідженню та увіковічненню героїки рідного краю.

У кожному із шести музейних залів до 95-ліття Михайла Іванченка експоновано виставки – його книжок, художніх робіт, документальних та довідкових матеріалів. Науковий працівник Станіслав Лячинський провів екскурсію “Дзвін пам’яті, що не підвладний волі часу”. Особливу увагу він звернув на картину бандуриста Василя Варченка і портрет В’ячеслава Чорновола пензля Михайла Іванченка.

В одному з музейних залів до цієї події відкрито художню виставку Василя Гелетка, присвячену Українській революції 1917 – 1921 років. Фактично це іконостає борців за волю України. Серед цих славних людей і образи вільних козаків Звенигородщини, про яких перший в Україні написав Михайло Іванченко, уродженець с. Гусакового, яке колись заснував кошовий Запорозької Січі Іван Гусак. Саме в цьому селі нащадки кошового, прості сіячі та орачі, створили новітню військово-формувацію – Вільне козацтво.

Музейна презентація перелилася у вечір пам’яті Михайла Іванченка. Директор музею Олена Наріжна відзначила, що Михайло Іванченко – син сотника Вільного козацтва, член Національної спілки письменників України та Історичного клубу “Холодний Яр”, лауреат Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського і Літературної премії ім. Василя Симоненка.

Щемким спогадом про своє дитинство у заквітчаній рушнічці та картинами хати поділилася донька – Наталя Сиваченко. Запалюючи свічку пам’яті біля портрета, повідала, як воно було жити в сім’ї “ворога народу” вже у другому поколінні. Адже дід Григорій репресовано і розстріляно в 1938-му, а батька засуджено військовим трибуналом до 10 років ув’язнення у 1947 році.

Вадим Мицик наголосив, що Михайло Григорович десятиліттями досліджував життя давніх

слов’ян, захоплювався краєзнавством та міфологією, відновив видання альманаху “Плуг”. За книгами, які випустив у світ, можна вивчати віхи історії України. Це підтвердила у своєму споміні й вчителька історії Гусаківської школи Тетяна Петриченко. Згадувала, як любили діти слухати легенди Михайла Іванченка про Трипілля, як знаходили на полях черепки, наконечники стріл та визначали, до якого історичного періоду і яких культур вони належали.

Славного земляка згадували член Національної спілки журналістів України Михайло Солончук, редактор газети “Новий Дзвін” Олег Шатайло, завідувачка громадським музеєм Звенигородського будинку-інтернату для інвалідів та престарілих Віра Харченко, Світлана Іванченко-Жукова. На заході були присутні онуки та родичі великого українця. Музичний супровід заходу здійснювали учасники художньої самодіяльності Будинку культури с. Водяників (директор Олексій Лабунець).

У вихорі літ не з’яла іржа вільнокозацьких шабел. Є кому продовжувати та передати справу дідов і прадів. Це підтвердили юні Настя Лозова та Світлана Захарова, які читали поезію Михайла Іванченка.

Дзвін пам’яті тривожить душі. Пам’ятаємо, шануємо, збережемо.

Олена НАРІЖНА, директор Звенигородського районного краєзнавчого музею

ІВАН ДРАЧ: “ТАКИХ ГЛИБИННИХ У НАС НЕ БУЛО”

7 листопада 2018 р. в Бучанському міському будинку культури відбувся вечір пам’яті поета і перекладача, лауреата Національної премії ім. Тараса Шевченка Леоніда Череватенка з нагоди його 80-ліття. Святкували без ковляра, адже він відійшов у вічність 9 травня 2014 року.

Промовляли кінорежисер Сергій Тримбач, перекладач Сергій Борщевський та Валерія Богуславська, кінорежисери Станіслав Чернілевський і Віктор Гресь, поети Василь Герасим’юк і Леонід Закордоненко, кінодраматург Андрій Топачевський, літературознавець Алла Діба, редак-

тор “Літературної України” Сергій Куліда, заслужений артист України Борис Лобода, журналіст Станіслав Бондаренко та берегиня поета Людмила Забаріло.

Василь Герасим’юк про прижиттєві поетичні збірки Леоніда Череватенка сказав, що це “вершинні здобутки української поезії”. Роман Коваль у своєму виступі висловився так: “З Леонідом Череватенком мене пов’язувало понад півтора десятиліття років дружби. Почалося все 1997-го з рукопису “Отаманів Гайдамацького краю: 33 біографії”, який я приніс йому у спілку на рецензію. Тоді Череватен-

ко очолював Київську організацію Національної спілки письменників України. Леонідас Васильович, як я його називав, завжди мав охоту і час прочитати книжку в рукописі... Він був внутрішньо зібраний, затятий і непоступливий. Навіть невблаганний.

Леонід Череватенко за натурою був чумаком, але чумаком, який виконав свою історичну місію: попри спротив тоталітарної системи часів СРСР та антиукраїнських режимів нашої доби, він таки привіз нам свій віз солі землі української, солі пізнання самих себе, нашого національного обличчя, нашого призначення.

Попри скрутні матеріальні обставини, хвороби, за рік до смерті він видав поетичну збірку “Закляте залізо”. Казав, що сподівається, що це не остання його збірка, що це ще не підсумок його життя. Так і сталося... По його смерті Валерія Богуславська упорядкувала і видала три його нові книжки. Закінчує коротеньким рядочком з поезії “царя бучанського Леоніда” зі збірки “Закляте залізо”: “Вмерти – не відступити!” До обідньої пори 9 травня це був девіз життя Леоніда Череватенка. “Вмерти – не відступити!” – тепер це гасло для нас”.

Роман КОВАЛЬ

На світлинці – учасник вшанування Віталій Опанашук із портретом Леоніда Череватенка, який намалював Віктор Зарецький (чоловік Алли Горської). Буча, 7 листопада 2018 р.

ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ "ХОЛОДНИЙ ЯР" РЕКОМЕНДУЄ ВІДЗНАЧАТИ ТАКІ ДАТИ

1 грудня 1893 р. народився Андрій ПАЛІЙ, командир сотні УГА, референт допомоги родинам добровольців дивізії "Галичина", кооператор.

1 грудня 1898 р. народився Микола ДУСЬКО, козак 2-го Запорозького полку Петра Болбочана, Окремого кінного партизанського дивізіону ім. П. Болбочана та полку Чорних запорожців, підхорунжий Армії УНР, учасник походу запорожців під проводом Петра Болбочана на Крим, учасник Першого зимового походу, лицар Залізного хреста Армії УНР.

2 грудня 1959 р. помер Олександр ГРЕКІВ, головнокомандувач УГА, військовий міністр УНР.

3 грудня 1843 р. помер Михайло ЛУЧКАЙ, мовознавець, фольклорист, історик.

5 грудня 1878 р. народився поет Олександр КАНДИБА (Олександр ОЛЕСЬ), аташе з питань культури Посольства УНР в Угорщині, батько Олега Ольжича.

5 грудня 1923 р. помер Іван ЧУПРЕЙ, член Бойової управи Легіону УСС та СВУ, етнограф.

6 грудня 1983 р. народився Олег ПОПОВИЧ, оператор протитанкового відділення протитанкового взводу 1-го мехбату 54-ї Окремої механізованої бригади. Загинув у бою.

7 грудня 1888 р. народився Левко ЛЕПКИЙ, поет, прозаїк, композитор, художник, діяч товариства "Сокиль", співорганізатор Легіону УСС, командант кінної сотні УСС, автор стрілецьких пісень, зокрема "Тей, видно село", "Бо війна війною", "Кольє, дівчино мила", автор мелодій до знаменитих "Журавлів" на слова його брата Богдана Лепкого, автор

пам'яників на могилах січових стрільців.

8 грудня 1878 р. народився Михайло ОМЕЛЯНОВИЧ-ПАВЛЕНКО, генерал-хорунжий Армії Української Держави, генерал-полковник Армії УНР, начальний командувач УГА, командувач Армії УНР, керівник Першого зимового походу, голова Товариства колишніх вояків УНР, військовий міністр уряду УНР в екзилі. Лицар ордена Залізного хреста. Автор робіт з історії Визвольних змагань.

8 грудня 2013 р. знесено пам'ятник Леніну в центрі Києва.

9 грудня 1863 р. народився письменник Борис ГРІНЧЕНКО.

11 грудня 1993 р. помер старосвітський кобзар Георгій ТКАЧЕНКО.

13 грудня 1938 р. помер Герасим ДРАЧЕНКО, сотник Армії УНР, ад'ютант 4-го полку 1-ї Козацько-стрілецької дивізії (1918), працівник Інформбюро Сірої дивізії, член редколегії газети "Воля" та газети "Вістки Сірих", диригент.

13 грудня 1963 р. загинув поет Василь СИМОНЕНКО.

13 грудня 1978 р. народився Андрій ПЕТРОВ, помічник гранатометника 14-ї Окремої механізованої бригади. Загинув у бою.

17 грудня 1883 р. прийшов у світ Микола РЯБОВОЛ, голова Кубанської законодавчої ради Кубанської Народної Республіки, прихильник соборності українських земель.

18 грудня 1883 р. народився Микола УГРИН-БЕЗГРИШНИЙ, член Пресової квартири УСС, співредактор місячника "Вісник Пресової Квартири У.С.С.", комісар шкільництва ЗУНР у Косівському повіті, редактор видавництва "Довбуш"

(1919), редактор журналу-тижневика "Чорногора", сотник УГА, голова Рогатинського повітового осередку УВО, сотник дивізії "Галичина", прозаїк, поет, історик, фотограф, педагог. Учасник наступу українських армій на Київ улітку 1919 року. Якийсь час був у загоні отамана Якова Шепеля та 6-й Січовій дивізії. Викладав у Рогатинській гімназії українську, латинську, німецьку та польську мови. Його називали "князем УСС".

20 грудня 1923 р. російські кати розстріляли отамана Івана САВЧЕНКА-НАГІРНОГО і його побратимів – Степана АДАМЕНКА та Ярему ПРУДКОГО.

21 грудня 1963 р. помер Олександр СИМЯНЦІВ (СИМ'ЯНЦІВ), поручник полку Чорних запорожців, учитель, інженер-гідротехнік, автор спогадів. 8 квітня 1918 р. добровільно вступив в українську армію, "в якій і був весь час без перерви, аж до інтернування армії поляками року 1920 листопада 22". Старший брат Валентина Сим'янцева.

23 грудня 1898 р. народився Федір АРТЕМЕНКО (отаман ОРЛИК), начальник штабу фастівського гарнізону та штабу козятинського гарнізону Армії УНР, начальник 10-го району ППШ (1921), командувач 2-ї (Північної) повстанської групи ППШ. Учасник Другого зимового походу УПА у складі Подільської групи (11.1921), полковник Армії УНР.

24 грудня 1653 р. Гетьман України Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ розбив польські війська під м. Жванцем.

25 грудня 1978 р. народився Віталій ТІЛЖЕНКО-"КЕКС", боєць ДУК "Правий сектор". Загинув у бою.

УШАНУВАННЯ МИТЦЯ-ВОІНА

Ще 20 грудня 1992 р. в Калуші вулицю Мануйльського перейменовано на честь січового стрільця Івана Відоняка. І ось через чверть століття, 28 жовтня 2018 р., напередодні сторіччя проголошення ЗУНР та з нагоди 150-ліття "Просвіти" в Калуші відкрили та освятили мистецько зроблений меморіальний знак хороброму землякові.

Пам'ятку споруджено з ініціативи міської організації ВО "Свобода", зокрема заступника голови організації, члена Історичного клубу "Холодний Яр" Ігоря Сметанського. Відкрили меморіальний знак скульптор Ігор Семак, пані Марія (дочка Івана Відоняка) та Ігор Сметанський, який розповів про життєвий шлях вояка.

У 1913 р. Іван Відоняк вступив до Станіславської вчительської семінарії. Одночасно брав уроки музики у відомого композитора Дениса Січинського. Під час Пер-

шої світової війни служив у Відні. Пізніше був активним співтворцем УСС на Станіславщині, як хорунжий УГА воював за Україну. За це поляки кинули його в концтабір... У 1920 – 1930-х рр. Іван Відоняк брав активну участь у створенні читальни, бібліотек, організовував хори на Калущині. У 1940 – 1945 рр. І. Відоняк керував церковними хорами в Калуші та Підгірках, писав духовну та світську музику. У 1949 р. організував мішаний хор, яким керував багато років. У 1951 р. окупанти заарештували його сина Романа та Євгена. Хлопці відбували покарання на Півночі у Верхоянську. Під час обшуків енкаведисти конфіскували і знищили багато творів композитора. Помер Іван Відоняк 8 червня 1977 року.

З нагоди урочистостей виступили свододівці Михайло Королів, Андрій Найда та Оксана Тебешевська, голова Братства ОУН Степан Петраш, голова КУН Калущини Олег Кушлик та онук героя Роман Ярець.

Окрасою святкового дійства став виступ народного вокально-інструментального гурту "Передзвін". Ведучі свята – голова Калуської міської організації ВО "Свобода", депутат міської ради Богдан Білецький та його дружина Ольга, учасниця гурту "Передзвін", – щиро подякували скульпторові Ігореві Семаку, Володимирові Кузику, Миколі Серафимовичу, Івану-Франківській ОО ВО "Свобода". Освячення меморіального знака здійснили священники УГКЦ та УПЦ КП о. Михайло Бігун, о. Андрій Челядин, о. Федір Мороз.

Слава борцям за волю України!

Світлана ГРИЦІВ,
калуська козачка

КОЗАК ПАСІЧНИЧЕНКО ДАНИЛО Й ІНШІ

Багацько легенд і казок породив Зимовий Похід... Але найбільше вражаючими, найкращими, фантастичними, безумовно, є ті, які уявляють собою чисту правду...

Та інакше й бути не могло, бо сам цей похід є така дійсність, яка сміло може сперечатися з витвором самої вільної, самої глибокої фантазії...

Перші числа квітня... Армія УНР – на Херсонщині... Запорозька дивізія займає район села Глодоси.

Третій сотні імені Сагайдачного 2-го Запорозького кінного полку наказано зайняти село Нове-Красну, що поблизу стації Капустяни.

Ніч... Тихо виступила сотня з села Ляхова й прямує на Ново-Красну...

На віддалі однієї верстви від села командир зупинив сотню й призначив роз'їзд, який мав зробити розвідку в село... В склад роз'їзду увійшли козаки Пиріг Грицько, Макаренко Іван, Савченко Іван, Смирнів Дмитро і Галчин Пилип. Начальником призначено Пасічниченка Данила. Дається розвідникам певні інструкції – і хлопці вирушають...

Озвався Данило:
– Чекайте, хлопці... Так у нас нічого не вийде... Треба щось пригадати... От що зробимо... За мною, тільки тихо...

Козак Пасічниченко звертає з дороги й їде навпростець до села... От вже й городи...

– Сій! Злазьте з коней... За мною!
Кони доручено стерегти одному козакові, а решта сміло через городи йде в село...

Гавкнув пес... Але це безпечно: "товарищі", мовляв, шукають, де почувати...

Зайшли в одне подвір'я – нікого. В друге – тачанка; на ній кулемет. Варти нема.

Стук... стук... стук...
– Дядьку, відчиніть!
– Хто там такий? У мене вже є...
– Та вийдіть, добродію...
– От лихо мені з вами...
Дядько виходить на подвір'я...
– Тихо, дядьку... Ми – не більшовики, ми – українці... Що, багато їх у вас?

– Та 4 кулеметники...
– А взагалі багато?
– Та досить...
– Ну, от що... ви, дядьку, мовчіть... Ми зараз заберемо кулемета.
– Так чекайте, хлопці... Я піду до хати й буду стежити... Коли хто прокинеться...

– Оце добре... А ти, Макаренко, ставай біля вікна і даси знати, коли що...

Все зроблено в одну хвилину. Зняли з тачани кулемета, забрали стрілки з набоями – і тихо всі направилися до коней. От вони... Хропуть – почули своїх хазяїнів... Миттю усталили кулемета – і почалося щось фантастичне... Тріщить кулемет, бігають більшовики, навіть в одній близькі вискакують з хат... І все з села тікає, тікає кудись – далі від кулемета...

Післали зв'язкового... Сотня кинулася до села, але ворога вже там не було... Почали збирати трофеї: сотні півтори рушниць, 3 фіри набой, 3 – 4 фіри з награбованим селянським майном (жіноче вбрання, чоботи і т. д.), обоз з харчами... Сотня тільки дивувалася, коли побачили все...

Та хіба ж і не дивне те, що зробили шестеро козаків, єдиною зброєю яких була сміливість і відвага?!

Іван ЗУБЕНКО

Дж.: Зубенко І. Наші лицарі й мученики (збірка перша). – Каліш: друкарня Культ.-Осв. Відділу III Залісної дивізії, 1922.

Особливості мови збережено. Публікація Юрія Юзича

ПОВЕРНЕННЯ ІЗ ЗАБУТТЯ

Від самого початку населення Полтавщини в переважній більшості не підтримувало більшовиків. Під час виборів до Всеросійських установчих зборів на Полтавщині не було обрано жодного більшовицького кандидата. Педагогована Оленою Плічкою гадяцька газета "Рідний край" писала, що більшовики встановили "неволе більше, ніж найстрашніші московські царі".

Боротьба селян проти "соввласті" була масовою. У липні 1920 р. більшовицькі керівники Гадяцького повіту в телеграмі до Полтави повідомляли, що повстанці мають 3000 озброєних осіб і сили їхні "безперервно збільшуються", "половина повіту" під їхньою владою, "а в іншій її половині Радянській владі також

не співчувають. Радянської влади в повіті нема".

Щоб не втратити Україну, Росія кинула проти селян великі військові сили. Так, на містечко Лютецьку, "столицю" отамана Левонтія Христового, Москва направила 185-ту бригаду ВВУС. За підтримки інших підрозділів більшовики

атакували містечко з усіх боків. По хатах стріляли з гармат... Розправа була жорстокою. Того дня, 17 серпня 1920 р., росіяни спалили містечко. Згоріло 1100 хат. "Лютецька сожжена", – хвалилися карателі. Всіх, хто потрапляв того дня до рук ворога, розстрілювали на місці або живцем кидали в палаючі садиби.

Багато повстанців знайшли свій останній спокій у безіменних могилах. Серед них командир командантської сотні Варсинофій Любарець, командири сотень Василь Ластовина та Пилип Масюта, брат отамана Микола Христовий, командир кавалерійської сотні, махнівець Сергій Кириченко та сотні інших борців.

4 грудня 1920 р. на межі Зіньківського та Гадяцького повітів, біля маленького хуторця в нерівному бою з більшовицькими карателями загинула залоза загому Левонтія Христового. Після того як у повстанців закінчилися набой, їх порубали шаблями. Ось прізвища загиблих: Іван Постоєнко, Макар Сіроштан, Іван Мильченко, Тимофій Мильченко, Степан Патенко, Олександр Назаренко. Їх поховали над Феньковою балкою.

У серпні "Незборима нація" опублікувала про цю трагедію спомин Дмитра Нитченка.

Проїшло майже 100 років. Маленького хуторця давно не стало, а могила загубилася у високих травах. І ось 19 жовтня 2018 р. прах героїв було перепховано.

За підтримки підприємця Володимира Чорнобривця та колективу місцевої школи волонтери Микола Міщенко, Володимир Перетяцько, Анатолій Козик, Сергій Маслов, Анатолій Ярмоленко облаштували місце спочинку героїв біля пам'ятного знаку повсталим селянам отамана Левонтія Христового в меморіальному кутку Безвіднянського лісу. Герей Лютецької Свято-Успенської церкви о. Василь Лило відправив панахиду, а над могилою здійнявся козацький хрест – знак невмирущої пам'яті борцям за незалежність України. Вічна слава хоробрим землякам нашим!

Іван ЧАЙКА,
почесний краєзнавець України
Полтавщина

ПІДВИСОЧАНСЬКИЙ ОТАМАН

Про те, що в с. Підвисокому Оратівського району Вінницької області народився отаман Махомета, я почув ще в середині 1990-х від Анастасії Климівни Голубенко (в дівочтві Бойченко, нар. 23 березня 1930 р.). Йдеться про Дениса Прокоповича Махомету (нар. 18.05.1893). Саме вона переповідала про те, що Денис Махомета організував підвисочанських селян восени 1919 р. з метою зупинити рух більшовицького бронепоезда, що курсував між Козятином та Христинівкою. Відбивши напад слабого озброєного загому, червоної висадили десант, який спалив усі хати вздовж залізничі.

Підтвердження слів Анастасії Голубенко я знайшов у книжці М. Ф. Григор'єва "Бронепоезд Гандзя". Григор'єв, командир цього бронепоезда, описав, як "петлюрівські бандити" разом із жінками стояли на залізничній колії і не хотіли пропускати далі бронепоезд у бік вузлової станції, щоб не дати більшовикам захопити Козятин. Шлях "прочищали" кулеметами, а потім запалили хати...

У Вінниці я познайомився з головним спеціалістом відділу інформації Державного архіву Вінницької області Костянтином Завальнюком, який дав мені цінні рекомендації. У ДАВО зберігається розсекречена справа репресованих у 1930-х повстанців. З неї я дізнався, що Денис Прокопович із 1917-го до весни 1918 р. був помічником Липовецького повітового коменданта (територія теперішніх Липовецького, Оратівського та частини Монастирищенського, Погребищенського та Гайсинського районів Вінниччини).

Після приходу до влади гетьмана України Павла Скоропадського Махомета виступив проти нього, за що був заарештований. Підвищанці Г. С. Нижник, В. С. Нижник, Г. В., Килимник, П. Т. Килимник, С. А. Татарчук, Х. С. Шпота, Я. С. Шерлович визволили його.

У листопаді 1918 р. в Козятині Махомета сформував повстанський загін, який відбив у гетьманців Липовець. З тюрми випустили політичних в'язнів, зокрема полковника Івана Петровича Нагорного, згодом начальника загальної частини канцелярії Військового міністерства УНР.

11 січня 1919 р. Дениса обирають членом Липовецької повітової земельної управи. Стає він і членом повітового комітету Селянської спілки. На чолі повстанського загому воював проти червоних москалів.

Олександр СЕРПАК-МОНЧАК

"ПРОСТО, ЯК ДИХАЛИ"

Прості українці... Але які великі люди! Вони здійснили героїчні вчинки просто, як дихали, так вчинки були їхнім щоденним життям. Я стверджую це навіть без натяку на

пафос. У моему серці і в серцях усіх простих українців ці люди будуть жити завжди, до останнього биття!

Ярина ДІБРІВНА

“ЗОЛОТІ ПЕРЛИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДУМКИ” 10 ЛИСТОПАДА 2018 Р. В М. ОБУХОВІ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ РОМАНА КОВАЛЯ “ЗДОЛАТИ РОСІЮ”

Розпочав зустріч Тарас Компаніченко піснею Хведора Гаврильченка “Близько Київ”. У ній йдеться про Симона Петлюру, Володимира Винниченка та полковника Петра Болбогана. Головна ідея цієї пісні доби УНР: смерть всім, хто хоче пов’язати нас із Москвою.

“Шановні козаки, дорогі козачки! – звернувся Р. Коваль. – Багато років ми говоримо про українську ідею. Але практично ніхто не говорить про українську місію. Її можна сформулювати у двох словах, які бачимо на обкладинці цієї книги. “Здолати Росію” – це місія нашого покоління, ми мусимо здійснити це, мусимо розв’язати російський пута на покоління ще “ненароджених”. Чи здатні ми на це? Росія ж сильніша нас. І не раз переконливо доводила це...”

“Спочатку ми повинні здолати Росію в собі”, – продовжив Євген Букет, редактор газети “Культура і життя”. “Так, це дуже важливо, – підхопив поет Валерій Мартишко. – Ось приклад нашої самонапруги: кілька днів тому Національна філармонія України виступала в Борисполі. Ми чекали на українські пісні, але виступи солістів переважно були російською та італійською мовами”.

“Це така політика, – продовжив Тарас Компаніченко. – Вона існує в Україні з 1920-х – фактично з перших років російської окупації. Формально це політику сформульовано красиво: треба співати мовою оригіналу. Але ж це позбавляє можливості виконувати пісні світової класики українською. А переклади цих пісень існують вже майже сто років! Робота наших геніальних перекладачів не використовується, а нове покоління перекладачів не має охоти перекладати на українську, бо переклади не звучатимуть. Зовсім інша політика у Великому театрі в Москві. З його сцени можна співати тільки російською! Й іноземна класика перекладається на російську”.

“Саме тому, – пояснив Валерій Мартишко, – комісія з питань культури Бориспільської міської ради готує на сесію міської ради проект рішення заборонити виконання російських пісень і віршів з будь-якої трибуни в Борисполі. І, дасть Бог, вже в грудні ми приймемо це рішення!” Обухівська

інтелігенція оплесками підтримала цю ініціативу бориспільських депутатів, до слова, членів ВО “Свобода” та Історичного клубу “Холодний Яр”.

“Дуже важливо не тільки захищати рідну землю, а й проповідувати ідею дезінтеграції Росії, – продовжив Роман Коваль. – Про це вже публічно говорять українські військові. Так, наприкінці серпня 2017 р. на запрошення командира бригади полковника Андрія Соколова представники Історичного клубу “Холодний Яр” та Історичного товариства “Чорні запорожці” взяли участь у святковому заході освячення прапора бригади. Під час вітальних промов хтось сказав, що білці 72-ї ОМБр ім. Чорних запорожців іще встановлять прикордонний стовп на українсько-російському кордоні. На це комбриг Андрій Соколов відповів, що білці його бригади ще встановлять прикордонний стовп на українсько-киргизському кордоні! Слова командира бригади викликали шквал оплесків українських воїнів”.

У той день у затишній залі Обухівського районного будинку культури прозвучало ще багато цікавих думок і пісень... Коли Роман Коваль подякував тим, хто своєю працею наближає крах Росії, зокрема її воякам “Правого сектору”, Тарас Компаніченко заспівав гімн Соборної України “Від синього Дону до синих Карпат” (слова Олекси Кобця-Варавви, муз. Михайла Гайворонського).

Заслужений артист України Олександр Ігнатюха прочитав уривок із книжки “Здолати Росію” під назвою “На освяченні помешкання Івана Кандиби”. Це було звернення Зеновія Красівського до свого однодумця Івана Кандиби у щасливий для нього день: після десятиліть блукань по тюрмах, таборах і чужих кутках п. Іван від нової влади отримав квартиру в центрі Львова. Ось фрагмент виступу Зеновія Красівського: “Ми повинні знати, хто наш ворог, повинні показати на нього пальцем, представити йому рахунок за цілі століття, особливо за останні десятиліття, і змусити його відповісти. Ми повинні з’ясувати питання з росіянами. За Декларацією прав людини, кожна людина має право жити там, де вона хоче; її повинні прописати, дати роботу, житло, нормальні права. Але росіяни прийшли

до нас з озброєною рукою, знищили нашу державність, створили нам голоди з мільйонними жертвами. Вони нашим дівчатам на січкарнях руки різали, вони розрізували нам ноківками черепи, забивали цвяхи у хребти. І тепер ми повинні дивитися на них як на доброзичливців, які хочуть жити в Україні? (...) Як український нарід може захиститися перед ненаситником, коли він тепер вимагає людських прав для себе, на завойованій землі?”

У той вечір промовляли члени Історичного клубу “Холодний Яр”: видавець книжки Марко Мельник, поета Тетяна Лемешко, журналістка Олена Артюшенко, відповідальний секретар книжки Люба Криворот, а також праправнук Головного отамана Холодного Яру Ларіона Загороднього десятилітній Роман Новохатко, якому Роман Коваль дав наказ від історичного клубу: “Як виростеш, щоб одружився не будь із ким, а знайшов собі дівчину з роду отамана Зеленого. Нехай у твоїх дітях поєднуються два славні роди!” Обухівці, духовні нащадки отамана Зеленого, з радістю сприйняли цю думку, бо й серед обухівців є вихідці з Холодного Яру – це сестри Олена Артюшенко та Люба Криворот. На них, власне, і тримається українське культурне життя в Обухові, як на Валерієві Мартишко – у Борисполі.

Промовляв і доброволець “Правого сектору” друг Куць (Олександр Крамар), який воював проти Росії на Донбасі. На славу добровольців “Правого сектору”, “Айдару”, “Азову”, “Карпатської Січі” і, звичайно ж, козаків 72-ї бригади ім. Чорних запорожців та 93-ї ім. Холодного Яру Тарас Компаніченко проспівав свою пісню про Савур-Могили. Наприкінці презентації знову виступив член Історичного клубу “Холодний Яр” Євген Букет, духовний нащадок Максима Залізняка та Івана Гонтя. Саме Євген Букет став, поруч із Юрієм Сиротюком і Тарасом Силенком, головним пропагандистом та ідеологом всенародного вшанування батьків наших гайдамаків з нагоди 250-ліття Коліївщини, яке, на жаль, проігнорували Кабмін та Інститут національної пам’яті.

Представляючи останнього в той вечір промовця, Роман Коваль сказав: “В Україні не тільки немає ринку прекрасного, а й обмаль митців (поетів, скульпторів, музикантів), які творять героїчний епос нашого козацько-гайдамацького народу. Одним з тих небагатьох, хто словом, стеком і пензлем творить образи наших воїнів різних епох, є Михайло Горловий. І творить геніально”.

“Книга “Здолати Росію” – це безцінний скарб, – підсумував творчий вечір поет і скульптор Михайло Горловий. – Автор зібрав перлини думок української нації. Роман Коваль багато зробив на початку 1990-х, щоб прокинулася Україна. І продовжує: це працює вже 30 літ. Повторюю: у цій книжці зібрано золоті перлини української думки. Українці, читайте цю книгу, духовно збагачуйтесь!”

Микола КРИВОШЕЯ

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, зателефонуйте до редакції. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36. “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 45 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 170 грн.
“Сумщина в боротьбі” Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича – 150 грн.
“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 55 грн.
“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 70 грн.
“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 200 грн.
“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 100 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 60 грн.
“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 30 грн.
“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 70 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 60 грн.
“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 80 грн.
“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 70 грн.
“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 500 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.

HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 205 грн.
“Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 190 грн.
“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 67 грн.
“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 225 грн.
“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.
“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 80 грн.
“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 95 грн.
“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 50 грн.
“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 85 грн.
“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 97 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 90 грн.
“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 100 грн.
“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.
“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 550 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 350 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім’я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

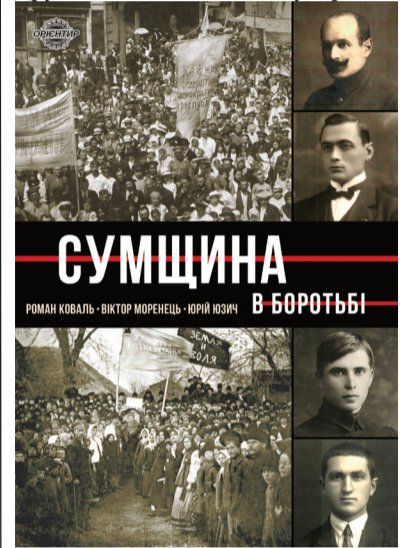
СУМЩИНА – ЗЕМЛЯ ГЕРОЇВ

1 листопада 2018 р. в Охтирському районному будинку культури відбулося представлення Фонду Івана Лозового за участю Романа Ковалю, кобзаря Тараса Силенка та керівника фонду Івана Лозового.

Розпочав вечір Тарас Силенко піснею на слова Тараса Шевченка “Посіяли гайдамаки”. Цю пісню він присвятив пам’яті учасників Коліївщини – повстання під проводом Максима Залізняка, 250-ліття якого, всупереч бажанню внутрішнього окупаційного режиму, широко відзначає українська громадськість.

Іван Лозовий розповів про діяльність добродійного фонду, який він створив на пам’ять про свого батька, уродженця Охтирщини, учасника Другої світової війни в лавах Збройних сил Британії.

Роман Коваль представив книжку “Сумщина в боротьбі”, зокрема розповів про учасників Другого зимового походу Артема

Голуба і Михайла Каменецького, які народилися на Охтирщині. Іх, поранених, більшовики розстріляли в м-ку Базарі на Волині 23 листопада 1921 року. Роман Коваль сказав: “Червоні командири Григорій Котовський та Ілля Гаркавий відправляли людей на смерть за мовною ознакою.

Коли полонени відповідали Котовському українською, то він наказував їх розстріляти, кажучи: «Там тебе паймут». Ілля Гаркавий, коли до нього зверталися українською, питав, чи давно він став українцем, і теж відправляв на розстріл.

А хтось і досі каже: «Какая разница, на каком языке разговаривать!» Друзі, мені здається, що настав час ушанувати славних ваших земляків, зокрема Артема Голуба і Михайла Каменецького – учасників Другого зимового походу Української повстанської армії генерала-хорунжого Юрка Тютюнника”.

Нагадав Роман Коваль про ще одне ім’я – Григорія Довженка з м-ка Боромлі, тепер Тростянецького району Сумської області. “Хто це? – запитав промовець. – Хто скаже?.. А це український державний діяч, член Центральної Ради. На початку 1920-х рр. Довженко стає господарем господарської академії в Подєбрадах. У ЧСР захопився соціалістичним рухом. Його стараннями в Подєбрадах постала майстерня виробу бандур, у якій воляки Армії УНР, а тоді студенти, виробляли цей наш сакральний музичний інструмент.

У 1931 р. Григорій Довженко переїхав до Франції. Працював бібліотекарем Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі. Помер 18 грудня 1958 р. у Франції, в місті Абондані, недалеко від Парижа. 18 грудня цього року виповниться 60 років від дня смерті цього славного чоловіка. Було б гарно його вшанувати. Неже неможливо, щоб у його рідній Боромлі з’явилася вулиця його імені? З меморіальною табличкою на одному з будинків. А кобзарі-бандуристи могли б на пам’ять про бандурного батька влаштувати вечір пам’яті. Все це можливо. Все в наших руках. Але для цього треба читати книжки про рідний край... І хотіти щось доброго для нього зробити, – як це робить народжений в Америці Іван Лозовий, який з добрими намірами повернувся на батьківщину свого батька”.

На пам’ять про Григорія Довженка кобзар Тарас Силенко виконав пісню.

Книжкою “Сумщина в боротьбі” співавтори Роман Коваль, Юрій Юзич і Віктор Моренець повернули понад 120 імен забутих вихідців із Сумщини, а також понад півсотні спогадів про їхню участь у Визвольній боротьбі. Повернули у свідомість нашого покоління шляхетних козаків, які заслуговують на гідне вшанування.

“Розгорніть цю книгу, – звернувся Роман Коваль до трьох сотень учнів і вчителів кількох охтирських шкіл, які зібралися на зустріч. – Читайте, радійте, відкриваючи невідомі для себе шляхетних співвітчизників. Відчуєте, яких чудових людей ви земляки! Пишайтеся, що народилися на Сумщині – батьківщині українських героїв і видатних творців української культури!”

Іван Лозовий подарував школам, бібліотекам, музеям, учителям, найкращим учням та воякам АТО з півсотні примірників книги “Сумщина в боротьбі”. Дякуємо благодійнику, а сумським козакам тричі: “Слава, слава, слава!”

Подяка членам Історичного клубу “Холодний Яр” за сприяння, зокрема Ігореві Гаврищину.

Історичний клуб “Холодний Яр”

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ ГАЗЕТИ “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Світлана МИРОНЧАК (Хмельницьчина) – 100 грн.
Віктор КОБЗАР (Січеславщина) – 100 грн.
Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 100 грн.
Микола КОКОТА (Київ) – 110 грн.
Валентина ОСІНСЬКА (Сміла) – 300 грн.
Степан ПЕТРАШ (Калуш) – 500 грн.
Тарас СИЛЕНКО (Київ) – 600 грн. на “НН”, а також по 300 грн. на книжку “Здолати Росію”, на майбутню книжку Романа Ковалю “Скажи батькам, що був чесним” і на пам’ятник Петрові Болбогану (разом 1500 грн.)

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття.

Ця газета – про долі українських січових стрільців, воїнів Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатської Січі, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Ціна на рік – 68.42 грн.
Наш індекс – 33545

Редактор Роман Коваль
Верстка Олександр Литвин
Коректор Надійка Овчарук
Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Іяна Гайдук, Люба Криворот
Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КВ №325. Наклад 2000 примірників. Видруковано 03.12.2018 р. ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед” Номер замовлення 1710323 Засновник Роман Миколайович Коваль